

want de meesten waren hier geboren en opgegroeid. Nou ja, geboren ...? Bij deze gedachte werd ze zierend. Vlug weg hier! Voordat ze het in de gaten had was ze bij een onbekend gedeelte gekomen. Hier was het einde van het terrein en begon de poort naar de normale wereld. Maar was de wereld nog normaal? Normaal, zoals Lena de wereld kende? Ze keek door de koepel en verstarde. Buiten waren de bomen tot kool geworden en zwarte raven zaten zwijgend op de takken. Zo ver ze zien kon, zag ze verbrande aarde. Wilde ze daar werkelijk heen? Ze liep met een beklemmend gevoel in haar maag een paar pasjes op en neer en ontdekte een deur. Voorzichtig drukte ze de klink naar beneden, maar er gebeurde niets. Daarachter was een sluis met nog een deur. Haar adem stokte. Daar buiten, op enige afstand van de koepel, lag iemand, maar hij bewoog zich niet. Hij lag in een kromme houding met opgetrokken knieën en hield een zwarte hoed in zijn hand. Ze herkende een bleek gezicht, omhuld door zwart haar. Een mens, het moest wel een jongen zijn, was hier verdwaald. Ze begon te schreeuwen en zwaaide wild met haar armen, maar er gebeurde niets. Ze begreep dat hij haar niet kon horen. Ze perste haar neus tegen de koepelwand en draaide zich in vreemde bochten, maar de jongen verroerde zich niet. "Misschien gaat hij wel dood. Ik moet hem redden," schoot het door haar heen. Ze moest vlug naar het kamp terug en het melden. Omdat ze niet op de hoofdweg gebleven was, vond ze de weg moeizaam terug. In het kamp zocht ze direct naar Nannie. Ze vond de vroedvrouw in de kinderkamer. Ze zat in de schommelstoel en wiegde de kleine Friso in haar armen. "Nannie! Een mens ... er ligt een jongen voor de koepel, hij is waarschijnlijk gewond en sterft," zei ze ontzet. "Dat spijt me kind, maar wij mogen niemand binnenlaten. Het is streng verboden en tegen de regels."